

VIOLETTE LEDUC

L'AFAMADA

Traducció de Míriam Cano

LaBreu
Edicions

Amb el suport del Departament de Cultura.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: setembre 2024

Títol original: *L'Affamée*

© Éditions Gallimard, Paris, 1948

© De la traducció: Míriam Cano, 2024

© Fotografia de la coberta: Ester Andorrà

© De la fotografia de la solapa: Photo Jacques Robert © Editions Gallimard

© D'aquesta edició: LaBreu Edicions, 2024

www.labreuedicions.com

X: @LaBreuEdicions

Facebook: @labreu.edicions

Instagram: @labreu_edicions

ISBN: 978-84-128291-2-9

Dipòsit legal: B-13819-2024

Impressió: DC Plus Serveis Editorials, scp

Correcció: Rudolf Ortega

Disseny de coberta: Luis Carballo i Quincy Rookman Comunicació Visual

Tractament de coberta: Nina Marin

L'editor autoritza la reproducció d'aquest llibre, total o parcial per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

Va aixecar el cap. Va resseguir la seva idea sobre la meua pobra cara. No la va veure. Aleshores, des del fons dels segles, va arribar l'esdeveniment. Ella l'legia. Vaig tornar a entrar al cafè. Ella resseguia altres idees en altres rostres. Vaig demanar un conyac. Ni em va veure. L'legia les seves coses. Quan ella arriba, estan netejant el cafè o tot just l'acaben de netejar. Les rajoles s'eixuguen. Es veu com s'eixuguen: un quadrat molt pàl·lid, un quadrat molt vermell. Com més descolorit està, més aviat s'eixuga. Les cadires són sobre les taules, de dues en dues, posades del revés les unes sobre les altres. Les taules desgreixades n'aguanten els enllaçaments obscens. Passem la mà per sobre del marbre humit. Tenim un calfred. Aquesta pulcritud que s'envola em calma. L'amo ha deixat la seva cara d'amo a la caixa. Neteja. Ha transvestit la meitat del seu cos amb un davantal. El seu sexe, en què no pensem, és darrere un paravent de tela blava. Els nois l'ajuden. Han ressuscitat els moviments no automàtics. La porta del cafè és oberta. L'olor de tabac s'escampa. El carrer té l'exclusiva dels sorolls.

Vull quedar-me a la seva ciutat. Divendres corro cap al camp. Hi vaig en camió. Hi penso. Les sotragades em commouen. Arribo, contemplo el crepuscle. Penso en el crepuscle i en l'esdeveniment mentre faig la compra a les granges. És el regne del botó d'or i de l'herba esvelta. La terra pixa verd. Els camins n'estan inundats. Es perden els llits perfumats. Els grans prats criden a l'esbarjo plaent. Els ramats descansen. Són allargats, es banyen entre les flors. Una mata

de grèvol esgarriada ha deixat la seva gota de sang coagulada en un faig.

Els meus objectes es marfonen en la fidelitat. Rere els porticons conscients, alguns s'apaguen de seguida. La pols és el seu sudari.

El meu abric d'hivern vesteix el respatller de la cadira. Té forma d'esbós, però les espatlles no volen cedir. El folre és fred com un mirall. Les fulles de les margarides pengen, mortes de set. Són toves. Somio amb ploracossos professionals.

El cafè on va em fa por. Evito el seu gest de bon dia. Vull quedar-me al límit de l'esdeveniment, com un sentinella davant la caserna.

Al camp, ja no obro la finestra, la nit ja no ve a la meua tauleta. Encara sento el mussol, que trenca el silenci. Travesso una calor encauada. Em fico dins un llit desfet. Els ratolins han retallat amb les dents les garlandes del llençol de sota. Aixafes les bestioles de color verd menta. Hi havia dos ratolins a l'espai dels peus. És un llit concorregut.

Li vaig collir un centenar de margarides. Les vaig llençar al riu. La corrua de flors va marxar seguint el curs de l'aigua. Vaig tafanejar els aparadors de les floristeries. Ella està per sobre d'aquestes actituds de Casanova. Em trenca el cor no fer res per ella. M'he decidit per unes peònies arrogants. Aquest vermell d'alta costura traïx el vermell. Fan pudor de les pólvores d'arròs de color rosa que porten les pallasses. Encara podria posar-les a l'ampit de la finestra i salvar-me, però l'error em persegueix. Les desembolico: atapeïdes, les unes contra les altres, són més senzilles. Com les faré arribar al cafè on va ella? No vull que em vegi amb el ram. El carreró em protegeix. Em quedo a l'entrada d'un hotel. Ja no sé el que vull. Les flors pesen uns quants quilos. Mira, un coix, un home esgotat, dos nens... puc escollir un passavolant, regalar-li aquest pes. Un

amant garrepa n'estarà encantat. Creurà en la sort. No goso abandonar el meu ram. Entro en un cafè. Em bec una llimonada. La llimonada fa olor de peònia. Potser el ram se'm marcirà a les mans. Una noia cus darrere el taulell. Surt. La segueixo, li pregunto si li fa res portar-lo al cafè on ella llegeix i donar-l'hi a la caixa. No vol: té boca d'alcvota. Una boca en què s'embrolla la mentida. Diu que mai fa aquesta mena d'encàrrecs. Està espantada. Qualsevol diria que el meu ram la pot violar. Se'n va. Premo les tiges. La noia torna a entrar al cafè. És darrere el vidre. El ram em penja damunt la cuixa, com una alforja. Ella em vigila. Sa mare també em vigila. Soc perillosa. Així els ho ha semblat a les seves boques molles. Hi hauré d'anar.

M'apropo al cafè. La terrassa és plena a vessar de borinots. Borinots que beuen, han begut o beuran. La terrassa és una arena. Els clients asseguts devoren els passavolants amb la mirada. Alimenten el seu avorriment. El noi que s'afaita en va perquè no té pèl a les galtes és a prop del meu ram. L'agafa. Els clients el miren. Hi ha molt de paper. Les tiges són molt llargues. El porta a la caixa. Me'n vaig. Ella no m'ha vist.

Al metro, els trens, tots els trens, circulen per l'esdeveniment. Després suro per l'esdeveniment, voldria recuperar el ram. Un altre vagó m'esclafa el penediment.

Un treballador dorm estirat sobre el banc de l'andana, les perforadores gemeguen. No veig la cara del treballador. La té amagada sota la corona que li fan els braços. Voldria tenir la mateixa corona de carn sobre la meua cara mentre la mort surt de la fàbrica. Voldria estirar-me-li al damunt. El meu desig no surt del ventre. Si demanessin donants de tendresa als anuncis classificats, m'hi presentaria abans que obrissin el metro. M'apuntaria a totes les ofertes.

Caldrà aprendre a enterrar els morts. Em cridaran dels po-

bles. Vindran a buscar-me en carro. Escolliré. Quan siguin nens, diré: «No insistiu, em fa venir basques... us tacaria el sudari». Podria abraçar els altres. Detectar els llocs adequats. Em pregunto si els ancians es refreden de seguida. Bufaria per dalt. Descobriria altres tombants tebis. Bufaria lentament. Els adeus es moririen abans d'haver viscut. El que començaré en ells es desfarà al mateix temps que l'alba preciosa. Però els morts pertanyen als seus parents. Robar un cadàver d'una casa és tota una aventura. Seria més fàcil en un hospital. Rere el petit paravent que oculta les despulles, alçaré el mort i li inventaré un impuls. No miraré el gest rígid de retret al seu rostre perquè faig tard.

L'obrer està estirat panxa amunt. M'estiraré sobre seu, li posaré tots els meus llavis al damunt, tots els meus llavis seran alimentats. La gent que dorm em fa por, però després em faig amiga del seu abandonament, amb aquella cara oculta rere una reixeta. Ha tremolat. Em refugio al vagó. Tinc el cap a l'esdeveniment. El conductor es regala una sessió de velocitat. Els passatgers surten disparats els uns contra els altres. Els destins es barallen. Circulem cada cop més ràpid. Soc dins un carro romà. M'aguanto dreta amb l'esdeveniment, amb els meus pesos.

Vaig passar un vespre amb ella. El cambrer va portar els plats. Jo els hi acostava. Ningú no es va adonar que li donava una cosa. Havíem begut ponx a la terrassa d'una casa de rom. Estava aigualit. Ho vaig deixar córrer. Vaig anar a encendre els cigarrets a dins de la casa de rom. Robava tot el que podia robar de la seva cara abans d'allunyar-me i, encabat, m'alimentava d'ella al lavabo. De vegades se li trenca la veu. És poc clara, és agradable. El cel era d'un blau constant amb l'eloqüència arran de les teulades. Un eixam d'un blau diferent voleiava entre els plàtans. Havia deixat els meus quaderns damunt la taula.